

Helt sort i hovedet, tænkte han og betragtede sit spejlbillede. Et kort nu slørede en næsten umærkelig skælven dets konturer.

Bare et minut senere, oppe på taget, skulle han tænke: Burde jeg ikke have reageret allerede da? Burde jeg ikke have været mere på vagt? Burde jeg ikke have forstået, at den dér næsten umærkelige skælven var et varsel?

Så ville jeg stadig have været i live.

Men det var først bagefter. Nu tænkte han på noget helt andet. Han var optaget af det nye sprogs indbyggede fordomme. Hans sidste tanke skulle blive: Måske var det netop det, der gjorde det af med mig.

Men det var der stadig næsten et minut til.

Han tænkte: Den sorte død, den sorte liste, sorte huller og sorte får. Han tænkte: Sortbørs, sorteper, sort arbejde. Han tænkte:

Helt sort i hovedet.

Hvilket betyder, at vreden formørker fornuften. Og at det kan ses.

Og han fulgte spejlbilledets sorte konturer hele vejen rundt, til han mødte sit eget hvide blik, og blot halvtreds sekunder senere skulle han tænke: Måske var jeg virkelig, i denne korte respit, helt sort i hovedet. Måske formørkede vreden min fornuft i det minut, der skilte liv fra død. Måske ligger der en subtil determinisme i sprogets indbyggede fordomme.

Så hurtigt tankerne løb, når dødsrigets porte var i syne.

Men det tænkte han først femogfyrre sekunder senere.

Nu lagde han hovedet lidt på skrå. Kulsort, tænkte han. Begsort, ravesort, sort som natten.

Han så væk fra vægspjlet – som var ene om at pryde den spartanske lejligheds vægge – og over mod køkkenet. Det slø-

rede sensommerlys så ud, som om det hvirvlede støvkornene op, sådan som det faldt ind gennem den lille toværelses' snavsede køkkenvindue.

Yderst på køkkenbordet, foruroligende tæt på Sembenes konstant flaksende albue, stod der et gammeldags vækkeur, og dets tikken lød abnormt højt.

Tik-tak.

Tik-tak.

Eller var det først fyrrer sekunder senere, det virkede sådan?

Sikkert.

Der sad de alle sammen, *helt sorte i hovederne*, og så eftermiddagsdvaske ud. Kun Sembene var sit sædvanlige energiske jeg. Han talte højt og indtrængende. Fire gange strejfede albuen vækkeuret, som lige så stille gled nærmere kanten. Og tikkede det ikke utrolig højt? Selvom Sembene næsten råbte, hørte han ikke hans stemme. Han hørte kun den langsomme, stadig mere dyrebare tikken.

Men måske var det først et halvt minut senere, da det allerede var slut, at denne tikken virkede dyrebare.

Måske var det først, da han så det sidste sandskorn trille ned til de andre gennem timeglassets indsnævrede hals. Det balancerede et øjeblik på randen, som om det overvejede at blive liggende, som om der stadig var en chance, en åbning, en mulighed.

Men så faldt det.

Det var midt på eftermiddagen, højlys dag, og de kunne ikke gå ud. Deres arbejde eksisterede ikke om dagen. Sort arbejde skulle udføres i den kulsorte nat.

Han tog nogle skridt hen mod bordet, og da de samme skridt tyve sekunder senere passerede revy i hans hoved, var det helt tydeligt, at hjertet i dette øjeblik snørede sig sammen, trak sig sammen til et lillebitte sandskorn, der balancerede på timeglassets rand, inden det faldt, og endnu et ganske ubetydeligt individ blev føjet til verdenshistoriens talløse døde. Som det sidste sandskorn i et timeglas.

Jo, man bliver en smule patetisk ansigt til ansigt med døden.

Han trak en stol ud for at sætte sig ved bordet. Vækkeuret tikkede. Det tikkede højt.

Han fik øje på sig selv i vægspejlet og frøs til is.

En ny, let skælven slørede hans sorte konturer. Femten sekunder senere skulle han indse, at det var i det øjeblik, han forstod. Og at det var alt for sent.

Den allersidste tikken, der nogensinde skulle komme fra det gamle vækkeur, lød helt grotesk højt.

Tik-tak.

En eksplosion.

Entrédøren ved siden af vægspejlet røg op. Splinter føg gennem luften. Spejlet faldt ned og knustes mod gulvet. Uniformerede politimænd væltede ind hen over spejlstumper og dørsplinter.

Den første politimand styrede direkte imod ham og drev ham med overraskende målrettethed hen mod soveværelset. Han var lasket, havde et lyst overskæg og holdt hans øjne fast med et ejendommeligt blik. Også det burde han have reageret på, tænkte han tretten sekunder senere.

Overskægsstrømeren gennede ham ind i soveværelset og hen til vinduet. Det stod åbent. Som altid.

Flugtvejen.

Der standsede de. Overskægsstrømeren vendte sig om mod den åbne køkkendør og vekslede nogle højlydte ord med sine kolleger.

Det var chancen, åbningen, muligheden.

Og alligevel langtfra. Faktisk tværtimod. Men det indså han først ti sekunder senere. I det øjeblik alting stod blændende klart.

Det var måske i det øjeblik, han døde.

Fejltrinnets øjeblik.

Han kastede sig ud ad vinduet og sprang op ad brandtrappen mod taget. Nogle meter under sig hørte han overskægsstrømeren mase sin store krop ud ad vinduet.

Han kom op på taget. Han løb nogle meter, kastede sig frem mod loftsdøren.

Flugtvejen.

Den var låst.

Den var aldrig låst. Men det var den nu.

Han havde fem sekunder tilbage af sit liv, og trådene knyttede sig sammen med frygtelig hast. Han hev disketten op af jakkens inderlomme og holdt den op over hovedet, op mod den lysende blå svenske sensommerhimmel.

Det var den sidste udvej. Når der ikke var nogen flugtvej. Ikke for ham selv, men måske for andre. For en hel masse andre.

Overskægsstrømeren kom op ad trappen. Han rettede en pistol mod ham.

Han så ind i politimandens øjne. Læste den banale sandhed.

Han stod med disketten over hovedet og mærkede, at maddingen virkede. At der var bid. Han lo højt og kastede disketten hen til politimanden.

Politimanden greb den, smilede beklagende og skød.

Ét enkelt skud.

Hans hjerte burde have været for lille til at ramme. Et sølle sandskorn.

I faldet tænkte han, at det måske var optagetheden af det nye sprogs indbyggede fordomme, der dræbte ham.

Og da hans ansigt ramte tagpladerne, var han – bogstaveligt talt – helt sort i hovedet.

Det specielle ved Regeringsgatan er, at der ikke er noget specielt ved den. Den går lige gennem Stockholms centrum, og alligevel er der ikke noget specielt ved den. En helt anonym gade uden særlige kendetegn – sådan kunne en strisser finde på at beskrive den. Og den mørkhårede, trikotklædte kvinde, der smådansende trådte ud i sensommermorgen fra en ganske vist nydelig, men temmelig anonym opgang, tænkte faktisk, efter at have kastet et hurtigt blik op og ned ad gaden: »Jeg bor i en helt anonym gade uden særlige kendetegn.«

Hun var nemlig strisser.

Hun bøjede sig forover en sidste gang, og det lykkedes hende at røre løbeskoene med fingerspidserne uden at snyde alt for meget. Så løb hun.

Klokken var lidt i halv otte om morgenen tirsdag den 4. september. Weekenden var netop overstået – og overlevet – og nu skulle livet normaliseres. Ved hjælp af arbejde.

Det havde været en småtræls weekend. Koncert med Jakobkirkens kor og et kammerorkester et sted oppe i Medelpad – hun kunne ikke engang udtale navnet – og den sædvanlige spillen op fra et par forvirrede tenorer. Selv ikke koncertprogrammet havde der været ret meget ved; musikken plejede ellers at være det forsonende element ved disse arrangementer. Men denne gang var det en række halvkvædede 1700-talsitalienere og et par middelmådige 1800-talssvenskere uden sans for kirkekolets indre dynamik. Pligtsang.

Og pligtsang virkede lige så stimulerende som pligtpolitiarbejde. Det vil sige: som endnu et skridt nærmere døden. Uden mindste udbytte.

Den person, der nu løb de få meter hen til trappen ned mod Kungsgatan, hed Kerstin Holm, var kriminalkommissær ved »Rigspolitiets specialenhed for voldskriminalitet med interna-

tionale aspekter«, også kaldet A-gruppen, og meget tæt på de fyrre. Men ret så *fit* – hvis hun selv skulle sige det.

Hvad hun nødigt gjorde.

Det var et skrækkeligt ord.

Fit.

Slim.

De lød som sjofle ord fra en sinkes mund.

Hvad de sikkert også var, deres oprindelse taget i betragtning.

Folk, som var *fit* og *slim*, var som regel også – sinker. Sørgeligt, men sandt, tænkte hun hæmningsløst fordomsfuldt og lod hånden glide ned over de spillende lårmuskler.

Hun pilede ned ad den som sædvanlig urinhørmende trappe og løb under Regeringsgatsbron ud for de engang så opreklamerede Kungstornen. Stockholms tvillingetårne. Nu var de glemt af alle. Rester af et gammelt bykort. Luften bed lidt i kinderne. Den lysende blå sensommerhimmel over tvillingetårnene virkede faktisk *svensk*.

Klar og kold; bortvendt, men velvillig; velvillig, men bortvendt.

En socialdemokratisk himmel af hedengangen svensk model.

Hun nåede hen til Sveavägen. Der var grønt lys, så hun tøvede ikke et sekund med at løbe ud i vanvidstrafikken og i forbifarten lade ringen skrabe let hen over motorhjelmens på en rød Porsche, der holdt skråt ind over tre fjerdedele af fodgængerovergangen med næsen rettet mod yuppieservatet Stureplan. Mens hun fortsatte ud ad Kungsgatan, hvor Hötorgets spraglede kludetæppe af torveboder netop var ved at blive syet sammen, tænkte hun, mest for at fordrive tanken om, at hun netop havde ridset lakken på en dyr bil: Hvad skete der egentlig med Porsche? Hvad blev der af det bilmærke, som mere end noget andet havde stået som symbol på en hel generations umenneskeliggørende stræben?

Hun havde faktisk allerede været inde i en tankekæde vedrørende et par tenorer, der nok aldrig ville erkende, at de var

bøsser, men den blev brudt af kombinationen Porsche/dårlig samvittighed.

Porsche-folket havde været pionerer. De havde været den irreversible pengefikserings avantgarde. Nu var deres holdninger blevet allemandseje.

Tilværelsens ulidelige lethed.

Jo, så enkelt var det. For et lille års tid siden, i forbindelse med efterforskningen af den mærkelige hævnerliga, som A-gruppen kaldte erinyerne, havde Kerstin Holm været ved at gå ned. Hun havde længtes efter en form for forvandling, en slags metamorfose.

Hvordan unddrog man sig tilværelsens ulidelige lethed?

Hvordan fandt man tilbage til eksistensens oprindelige tyngde og kraft?

Hvordan kom man bag om mediernes og kommercialiseringens banalisering og funktionalisering af alt det, der engang havde været væsentligt, brændende, slående?

Det lød ikke videre opmuntrende, det medgav hun gerne – men ret beset var det *spændende*. Det var det, der var pointen. En ligegyldighedens tryllestav var blevet svunget over virkeligheden. Alting var gråt i gråt – *men der var en vej ud*. Det var hendes grundlæggende overbevisning. Og dengang – en måneds tid sidste år – troede hun faktisk, at hun havde fundet den.

Udvejen.

Men så kom den svære sag rullende som en lavine og rev hele vejen med sig. Den smalle vej var ikke længere farbar. Måske havde den aldrig været der, måske var den kun en hallucination, fremkaldt af hendes brændende vilje.

Gud?

Tja, det havde nok været lige lovlig optimistisk. Det lod sig nok ikke gøre at trylle Ham frem med viljekraft. Sådan fungerede det vist ikke.

Hvorom alting var, så havde en flok hævnerrige ukrainske kvinder sørget for, at hun slap for at blive konfronteret med teologiens dybe paradokser.

Tankerne levede deres eget liv, som om de løb ved siden af hende hen ad Kungsgatan, dansende om hende i legesyge cirkler, så deres lette skridt satte kroppens tunge skridt i relief.

Det var vel derfor, hun løb. Hun luftede sine tanker, som andre lufter hunden. Og der var ikke noget med at medbringe en plasticpose til lortene, næh, hun løb bare fra stanken. Og denne afgrundsdybe selvindsigt gjorde tankernes skridt så tunge, at hun løb fra dem og vendte tilbage til sig selv.

Så tung i travet var hun heller ikke! Et par års regelmæssig løbetræning havde sat sine spor. Hun havde stadig ikke bestemt sig for, om det var godt eller direkte sundhedsskadeligt at løbe, men det gik i hvert fald lettere og lettere. Men det betød måske bare, at vejen til døden gik hurtigere ...

Hvad var det, der skavede på hendes venstre hånd?

I det samme fik hun solen lige i øjnene.

Sensommer, kunne man vel stadig vove at kalde det i sine tanker. Selvom det vel egentlig allerede var efterår. Solen var blegnet mærkbart, og der var en ny kulde i vindpustene.

Brat opbremsning.

Der var rødt lys ved Vasagatan. At løbe på stedet var det værste, hun vidste – intet så mere latterligt ud. Grotesk atletblær. Af hensyn til lårmusklerne krøb hun imidlertid til korset og stod der og hoppede som en anden landsbytosse fra yderste kartoffelrække.

Forresten, fandtes der overhovedet landsbytusser mere?

Havde godt et århundredes urbanisering ikke udryddet dem?

Men »bytosse« lød mere tragisk end komisk, så det måtte blive »landsbytosse«. Forhåbentlig var hun stadig mere komisk end tragisk. Stikket af ensomhed og angst for ensom alderdom varede kun i et langt sekund. Nej, tænkte hun barskt og viftede med hænderne som en maratonløber lige før starten. Fandeme nej, om jeg er tragisk. Ikke endnu. Ikke rigtig endnu.

Alle mennesker bliver tragiske, når de når en vis alder. Hun havde tænkt sig at vente indtil da.

Og hvad med »yderste kartoffelrække«?

Nu var der igen noget, der skavede på hendes venstre hånd, men i det samme blev manden med forstoppelse søsyg, som hendes niårige niece plejede at sige (fodgængersignalet skiftede til grønt), og hun slog følge med de endnu ret beherskede folkemasser over Vasagatan. Oppe fra Norra Bantorget, ud for Vasan, kom de højlydte rester af en mandeaften slingrende, og hun satte farten op. Hun foretrak nemlig sensommersolen, som hun vidste ville træde hende i møde på Kungsbron. Og ganske rigtigt: Den badede Klara Strand i et fortryllende morgenskær, der fik Sveriges mest trafikerede vejstrækning til at ligne en skærgårdsidyl.

Tryllekunstneren Efterår med sine letgennemskuelige, men livsnødvendige illusionsnumre.

Det havde været et usædvanligt forår. Foråret plejede med fascinerende regelmæssighed at bringe en ny, stor sag til A-gruppen. Det var, som om den »internationale kriminalitet«, de var sat til at bekæmpe, gik i hi – for så i den spæde vår at kravle viril og vågen ud af hulen og begå sine allergrummeste gerninger, umættelig efter vinterdvalen.

Men sådan var det ikke gået i år. A-gruppen ventede og ventede, foråret forløb uden de store begivenheder, mens sommeren havde sit særlige indslag af international kriminalitet i form af stenkastende tyskere og skydeglade politifolk under EU-topmødet i Göteborg i juni.

Nu var det den 4. september, og EU-topmødet stod som årets klart ubehageligste begivenhed. Tilværelsen som politimand og -kvinde var blevet mere besværlig. Ordensmagten havde brugt grovfilen på en måde, man aldrig før havde set. Men den var også blevet mødt med stenkast af et omfang, man aldrig før havde set. Det var den enes ord mod den andens. Det strømmede ind med anmeldelser mod politifolk, og det var tilsyneladende svært at nå til klarhed over, hvad der egentlig var sket. Det stod dog klart, at det hele startede om morgenen torsdag den 14. juni, da politiet omringede Hvitfeldtska Gymnasiet, hvor en masse demonstranter var

indkvarteret. Man spærrede skolen af med containere. Lidt over to gav nogle demonstranter sig til at kaste sten efter det beredne politi. Konfrontationerne fortsatte i Vasaparken lige ved siden af. Derefter stormede et stort antal kampklædte betjente gymnasiet for at visitere demonstranterne. Det var nærmest en militæroperation, der involverede hundredvis af politifolk foruden masser af heste og hunde og helikoptere. Vidneudsagnene om, hvad der egentlig skete inde på gymnasiet, var særdeles modstridende.

Som om det ikke var nok, gentog begivenhederne sig dagen efter på Schillerska Gymnasiet, men i endnu værre form. Politiet stormede gymnasiet, drev folk ud og lod dem ligge i timevis i den drivvåde skolegård.

Og det var ikke A-gruppens vante »voldskriminalitet med internationale aspekter«, meget langt fra. Spørgsmålet var, om det var stenkasterne eller politiet, der havde tegnet sig for »voldskriminaliteten«, og det var et dybt ubehageligt spørgsmål. Nogle A-gruppemedlemmer var allerede på ferie, resten sad lidt på afstand og fulgte begivenhederne, og de allermest forvovne tillod sig faktisk at *savne* de mere let definerbare ugerninger.

Kerstin Holm måtte tilstå, at hun havde tilhørt denne lidet glørværdige skare.

Hun forlod fastlandet og begav sig over på den af Stockholms øer, der hedder Kungsholmen, og som blandt meget andet huser politigården. Som ikke længere var helt den samme.

Da hun med stadig ret lette skridt drejede ind på Fleminggatan og vendte den blege sol ryggen, var der atter noget, der skavede på hendes venstre hånd.

Under ringfingerens enkle ring stak et par rosenrøde flager frem.

Nej, ikke rosenrøde.

Porscherøde.

Det var lige før (men også kun lige før) hun rødmede, da hun løb hen ad den stærkt trafikerede Fleminggatan og nær-

mede sig den politimyndighed, som hun i bund og grund var en del af. Selvom det ikke helt føltes sådan lige nu. På hendes skulder sad nemlig – jo, vist var det ham – Jesper Fårekyl- ling og peb ind i hendes øre: »Må politifolk virkelig skrabe store lakflager af borgernes biler?« Hun svarede, og næsen voksede unægtelig lidt: »Jamen, han respekterede ikke det røde lys! Han holdt langt ind på fodgængerfeltet!« Jesper Fårekyl- ling så bare på hende, og hans blik var meget alvorligt. Så forsvandt han.

Vips.

Med dybt ubehjælpelig fingermotorik forsøgte hun – stadig løbende – at pille Porscheflagerne ud under ringen. Det gik ikke så godt. Lidt efter kunne endnu en farvebetegnelse føjes til de tidligere nævnte, nemlig »blodrød«.

Göteborg, ja ... hendes fødeby.

Hun så ned på ringen. At hun dog ikke tog den af! Den var et minde om en for længe, længe siden ophævet forlovelse. Dag. Dag Lundmark. Göteborgkollegaen, der havde fordrevet natterne med – helt uafvidende – at voldtage hende. Han troede simpelthen, det var sådan, det skulle være. Jeg tager, du bliver taget. Mand, kvinde. Et meget aparte forhold.

Dag, ja, tænkte hun og drejede lidt på ringen. Det gjorde ondt. Den sad fast. Det var derfor, hun ikke havde taget den af, sagde hun til sig selv. Flere gange. Alt for mange gange.

Derefter, med detektivens ubarmhjertige logik:

Hvordan kunne der så være plads til Porscheflager under den?

Slut!

Slut prut, væk i en sæk, som Paul Hjelm sagde, når han – hvad der undertiden skete – fik solstik.

Men remsen virkede ikke på Dag. Hvad var der blevet af ham? Det fuldstændige brud. Ingen børn. Ingen bånd. Pludselig var man bare ude af hinandens liv.

Et rygte havde nået hendes øre. Allerede dengang havde han været for glad for flasken, og nu var han blevet suspenderet på grund af alkoholisme. Var det ikke sådan? Nej, hun

var ikke sikker. Men hun huskede meget tydeligt, da han satte ringen på hendes finger. På den lille *rosenrøde* restaurant i Haga. De rosenrøde vægge. Roserne i hånden. Jo, vel var han faldet på knæ. Det kunne ikke være noget, hun havde drømt. Og de ord, ordene som ...

En avisoverskrift uden for Seven Eleven – på hjørnet af Fleminggatan og Scheelegatan – afbrød hendes tanker.

Ikke nu igen ...

»Sidste nyt! Politimand skyder asylansøger! Døds-skuddet i Flemingsberg!«

Der skal meget til for at standse en løbende Kerstin Holm på vej til arbejde, men nu stoppede hun faktisk op. Brat, uden hensyn til lårmusklernes højlydte protester. Det virkede så trøstesløst: en voldsspiral uden ende. Volden mod politiet tog markant til. Og efter politimordene i Malexander var politiet ifølge en uvildig undersøgelse blevet meget hurtigere til at trække våben. For ikke at tale om, hvor hårdt man pludselig var faret frem mod demonstranterne i Göteborg. Migrationsmyndighederne var med til at sætte fælder for asylsøgere, der var gået under jorden, og for ikke så længe siden var en flygtning blevet skudt under lignende omstændigheder et andet sted i Sverige.

Nu skete det så igen.

Hun sukkede dybt og forsøgte at få gang i lårmusklerne. De var allerede gået i dvale. Hun kunne mærke, hvordan mikrofibrene spændtes som elastikker og var klar til at springe ved den mindste forkerte bevægelse. Med skridt så forsigtige som en minerydders løb hun de få meter langs Scheelegatan til Tinghuset, der tårnede sig op mod den stadig lysende blå septemberhimmel. Hun rørte dårligt nok jorden, men svævede alfeagtigt op ad Kungsholmsgatan langs politigården til dens bratte ende ved Kronobergsparkens østlige side og Polhemsgatan. Ved indgangen til Rigskriminalpolitiet. Da hun trådte ind ad de sværtbevogtede døre og pøse sin sved ud over de rigspolitimæssige gange, konstaterede hun, at hun ikke havde set en eneste lille skytot på hele turen.

Alligevel var det uomtvisteligt efterår.

Hun brasede ind ad døren til kvindernes omklædningsrum. Der stod hendes yngre kollega Sara Svenhagen med hovedet inde i skabet. Overkroppen over cowboybukserne var nøgen. Hun svøbte hurtigt et håndklæde om den, men en brøkdæl af et sekund så Kerstin Holm hendes kropsprofil. Det var nok.

Den lille bule på maven var umiskendelig.

Og Sara så, at hun så det.

»Sig det ikke til nogen,« sagde hun forlegent og så ud, som om hun var blevet grebet med fingrene i kagedåsen.

Kerstin Holm slog armene om Sara Svenhagen og knugede hende længe ind til sig. Da hun endelig trådte tilbage og så på hende, forekom det hende, at hun var indhyllet i et forklaret lys.

Et sensommerlys.

»Hvor langt er du henne?« spurgte Kerstin til sidst.

»Fjortende uge,« sagde Sara.

»Og du har ikke sagt en lyd!«

»Og jeg siger stadig ikke en lyd. Det gør du heller ikke!«

»Nej, nej. Jeg skal nok holde mund.«

Kerstin var forbløffet over sig selv. Det kom bag på hende, at hun reagerede så stærkt. Var det ikke en smule overdrevet?

»Skal jeg nu også en tur under bruseren?« lo Sara.

Kerstin løftede armen og snuste ind. Spørgsmålet var indiskutabelt berettiget. Med et lille grin gik hun hen til sit eget skab i den anden ende af lokalet.

Sara smed håndklædet ind i skabet og iførte sig en vidbluse af den mavecamousflerende slags.

»Så du overskrifterne?« råbte hun bluseformummet.

»Lad os ikke spolere morgenen,« råbte Kerstin tilbage, mens hun trak af løbetøjet og gik ind i bruserummet.

Vandet var så koldt, at det undrede hende, hun ikke blev istappeperforeret. Mens hun stod og ventede på, at det skulle blive varmt, stak Sara hovedet ind og pegede på uret:

»Fire minutter og treogfyrre sekunder.«

»Vig fra mig, djævel!« sagde Kerstin Holm og trådte hen under bruseren.

Hun troede først, at hun havde fået menstruation, men det stemte ikke med tiden. Det *rosenrøde* vand, der hvirvlede ned i afløbet, kom fra en anden kilde. Hun kikkede på sin venstre ringfinger, og det var ganske rigtigt derfra, en lille rød bæk piblede ned og blev stadig blegere for til sidst at gurgle ud gennem gulvrysten.

Hvor længe skulle hun mindes om sin manglende dømmekraft? Det var som en langtrukken og lidt latterlig straf. Skammen som straf.

Hun lirkede ved ringen. Det virkede egentlig ikke, som om den sad så godt fast, men hvert forsøg på at lirke ved den skar som knive.

Til sidst blev hun træt af at lirke og hev den i stedet af med magt. Hellere en kort, skarp smerte end lang tids værken.

Hendes fingre lukkede sig om en mikroskopisk rød laksplint og trak den ud af huden. En miniatureblodstrøm vældede ud.

Som en lille flod efter tøbrud.

Hendes blik faldt på ringen. Inskriptionen. Som hun ikke havde set længe.

»Vældige vande kan ikke slukke kærligheden.«

Og dér lå han igen på knæ i den rosenrøde restaurant. Dag. Dag Lundmark. Og ordene lød pludselig så tydeligt:

»'Læg mig som en seglring ved dit hjerte, som en seglring om din arm; for kærligheden er stærk som døden, lidenskaben er grum som dødsriget, dens flammer er flammer af ild, en voldsom brand. Vældige vande kan ikke slukke kærligheden, floder kan ikke skylle den bort. Hvis en mand gav al sin rigdom bort for kærlighed, ville man da ringeagte ham?'«

Højsangen.

Dag ...

Hun lukkede øjnene. Tidens gang. Alt det, der fulgte ...

Men netop da, i det øjeblik, havde det ikke været til at stå for. Han kunne ordene udenad, som pibende vand. Han knælede i den rosenrøde restaurant og havde gjort sig al den ulejlighed. For hendes skyld. For kærlighedens. Det lange, snørklede citat, ringen med inskriptionen, de røde roser, knæet på gulvet. Svært at glemme. Umuligt at fortrænge.

Og nu? Hvorfor nu? På grund af en hensynsløs Porsche? Næppe.

Næppe af den grund.

Hun rystede på hovedet og pressede ringen tilbage på fingeren.

Som et plaster. På såret.

Så tørrede hun sig og klædte sig på. Tiden var hende ikke nådig. Hun ville komme flere minutter for sent til Kommandocentralen, som man groft misvisende kaldte det lille konferencerum, hvor A-gruppen holdt sine morgenmøder.

Hun småløb gennem gangene, tog trapperne i skarpt trav og nåede op på sikker grund. A-gruppegrund. Døren til Kommandocentralen stod på klem. Udenfor stod en særdeles velkendt skikkelse og pegede fåret på et ikkeeksisterende ur på sit håndled.

Denne grinagtige gestus.

Især fra Paul Hjelm, der vist aldrig havde ejet et armbåndsur.

Han gned hagen, som var overraskende velbarberet. Som om han havde vidst, hvad der forestod. Som om han havde fået et insidertip.

Den skiderik.

Men det tænkte hun først et minut senere.

»Vi skal ind til Hultin,« sagde han bare.

»Hvem vi?« spurgte hun.

»Dig og mig,« sagde han.

»Det var da underligt,« sagde hun.

»Ja, ikke?« sagde han.

»Og de andre?« sagde hun.

»Niksen,« sagde han.

Det var med andre ord en åndrig samtale.

De gik hen til kriminalinspektør Jan-Olov Hultins dør. Den var lukket. De bankede på.

Og trådte ind.

Hultin sad bag skrivebordet og så ud som sædvanlig. Alt andet ville også have været usandsynligt chokerende. Det usædvanlige var, at der også var en anden.

Der befandt sig meget sjældent andre end Jan-Olov Hultin på Jan-Olov Hultins kontor. Og *når* der endelig gjorde, var det i princippet altid A-gruppemedlemmer. Eller – en anelse mere uvelkomment – Waldemar Mörner, A-gruppens formelle chef og rigsklovn.

Den mand, der stod ved siden af skrivebordet og så tilknappet ud, tilhørte ikke nogen af de to kategorier. Han var omtrent på alder med Paul og Kerstin, vel lidt over fyrre, men havde det, de manglede – og vidste, at de manglede. Et blik, der udstrålede autoritet.

Samt naturligvis en mørk habit.

Kerstin skævede til Paul. Han stod som forstenet.

Hultin pillede ved sin næse. Den var temmelig voluminøs, så det tog sin tid. Da projektet var fuldført, sagde han neutralt:

»Paul, du kender jo inspektør Niklas Grundström.«

Niklas Grundström rakte hånden frem, og Paul Hjelm gjorde det samme, men ikke uden tydelig modvilje. Kerstin Holm gav også hånd. Hun følte sig lidt udenfor.

»Niklas Grundström er chef for Afdelingen for Interne Undersøgelser,« fortsatte Hultin.

»Det var vel, hvad man måtte forvente,« sagde Paul Hjelm.

»Han har brug for jeres hjælp.«

I det samme gik der et lys op for Kerstin. Engang i tidernes morgen havde Paul Hjelm været anklaget for tjenesteforseelser i forbindelse med en gidselepisode i Hallunda. Den, der havde anklaget ham, var – Niklas Grundström. Og den, der havde reddet ham, var – Jan-Olov Hultin.

»Hjælp?« sagde Paul Hjelm skeptisk. »Han har brug for vores hjælp?«

»Hvad med at spørge ham selv?« svarede Hultin brysk.

Grundström trak hånden gennem det lyse hår. Som var blevet betænkelig tyndt, konstaterede Paul Hjelm med tilfredshed.

Sådan læste Kerstin Holm i hvert fald situationen.

Grundström rømmede sig og sagde:

»Har I set dagens avisoverskrifter?«

Kerstin sukkede. Jaja da, hun slap åbenbart ikke.

»Hvad skete der?« spurgte Hjelm fyndigt.

»Det er vi ikke helt sikre på,« sagde Grundström. »Det er det, vi håber, I vil finde ud af for os.«

»Personalemangel?«

»Han nægter at tale med Interne.«

»Det plejer vel ikke at hindre jer.«

Niklas Grundström gjorde en lille pause og bladrede på må og få i en stak papirer.

»Siden jeg tiltrådte,« sagde han, »har vi forsøgt at indføre en ny politik. Som I ved, har politiet aldrig haft så meget om ørerne som nu, og på den baggrund er det tvingende nødvendigt med et frugtbart samarbejde. Hele Internes eksistens står på spil. Der bliver stadig oftere rejst krav om ekstern efterforskning af anklagede politifolk, som vi så det med Osmo Vallo. Det vil gøre det betydeligt sværere at være ved politiet. Og det er allerede svært nok. Det er mit mål at bryde de vandtætte skodder mellem os og jer ned. Derfor behøver jeg hjælp. Jeres hjælp.«

Paul og Kerstin vekslede blikke.

Troværdigt? Tja, måske. Men næppe hele sandheden.

»Hvorfor lige os?« spurgte Kerstin Holm.

Niklas Grundström sukkede dybt og bed i det sure æble:

»Fordi I går for at være de bedste.«

»De bedste til hvad?« spurgte Paul Hjelm for at se ham tage endnu en luns.

»De bedste forhørsledere. Er du så tilfreds?«

»Absolut,« sagde Paul og lo ved sig selv.

Kerstin tog over:

»Lad os høre.«

Grundström greb et ark papir, som han ikke så på en eneste gang, mens han fortalte:

»I går eftermiddags reagerede nærpolitiet i Huddinge på et tip om, at fem udvisningsdømte afrikanske flygtninge gemte sig i en lejlighed i bydelen Flemingsberg. Fire politimænd rykkede ud –«

»Et tip?« afbrød Hjelm tonløst.

»Et tip,« gentog Grundström som en papegøje.

»Et anonymt tip?« fortsatte Hjelm stadig lige tonløst.

Grundström vred sig lidt.

»Tippet kom fra migrationsmyndighederne. Kan jeg gå videre?«

»Ja, endelig.«

»Fire politimænd rykkede ud til stedet og tog flygtningene i forvaring. En af dem, en Winston Modisane fra Sydafrika, så imidlertid sit snit til at hoppe ud ad vinduet og flygte op på taget via en udvendig brandtrappe. En af politimændene satte efter. Da han kom op på taget, skød Modisane på ham. Han besvarede ilden – med et enkelt skud. Det ramte lige i hjertet. Winston Modisane døde på stedet. Det lykkedes os at holde det uden for medierne indtil i morges. Visse vakse aviser har det med i morgenudgaven.«

Paul og Kerstin så på hinanden, men det var Hultin, der sagde:

»Umiddelbart lyder det ikke, som om han handlede ureglementeret.«

Grundström skar en grimasse og sagde:

»Der er visse komplicerende faktorer ...«

»Såsom?«

»Såsom at de slog døren ind uden først at ringe på. Såsom at den pågældende politimand for nylig er vendt tilbage i tjenesten efter længere tids suspension. Efter alt at dømme burde han have været afskediget, men en eller anden et sted

i systemet lod nåde gå for ret. Der bliver noget for tabloidpressen at frådse i.«

Noget rørte på sig i Kerstin Holm. Et dybt og inderligt ubehag.

»Hvorfor var han suspenderet?« spurgte hun med en stemme, der lød så mærkelig, at Paul Hjelm gloede på hende.

»Alkoholisme,« sagde Niklas Grundström krystalklart.

Og det dybe og inderlige ubehag blev *rosenrødt*.

Grundström fortsatte ubarmhjertigt:

»Han hedder Lundmark. Dag Lundmark.«

Midt i Flemingsberg Centrum, nærmere bestemt på Diagnosvägen, ikke langt fra postkontoret, hævdede Giottos karnivale, undfanget i 1200-tallet, sig mod himmelhvælvet. På den anden side af Hälsovägen, ved bredden af Arno, bredte Vasaris kunstmuseum Uffizierne sig, propfyldt med Botticelli og Rafael, Michelangelo og Leonardo da Vinci. Og nede ved Huddingevägen, på den anden side af lyskurven, lå selveste Katedralen med Brunelleschis mægtige røde kuppel.

Eller også var det Arto Söderstedt, der savnede Italien.

Viggo Norlander var led og ked af denne tilstand. Den lå som en hinde over kollegaens øjne, og han syntes næsten, han kunne se, hvordan de toscanske scenerier afløste hinanden på denne hinde – som i en kitschet reklamefilm. Og det var meget anstrengende.

»Arto, for fanden!« tordnede han. »Det dér er Flemingsbergs røvedelige kirke. Det dér er det endnu kedeligere Huddinge Sygehus. Og det dér er Södertörns Högskola. Intet andet.«

Arto Söderstedt betragtede ham med himmelsk tålmod.

»Måske i *din* verden,« sagde han og strakte sig.

De stod på et hustag en halv snes etager over Flemingsbergs centrum og så ud over den solbeskinnede sydlige forstad, der kunne bryste sig af de måske alleruhyligste resultater af tressernes og halvfjerdsernes såkaldte *millionprogram*: det forcerede betonbyggeri, som skulle tilvejebringe *en million* nye boliger. For få år siden havde Flemingsberg haft det dårligste ry af samtlige Stockholms forstæder – værre end selv Tensta og Alby, Fittja og Rinkeby – men siden var den steget i graderne. Det sidste skyldtes først og fremmest Södertörns Högskola, der bredte sig over hele centrum, en uddannelsesinstitution, som indgav selv de mest desillusionerede troen

på en fremtid for Sveriges højere læreanstalter. Selvom den i den grad var en underskudsforretning og en prøvelse for de ansvarlige, havde alle kastet deres kærlighed på den, og om den så blev drevet langt ud over konkursens rand, ville ingen vove at kræve den nedlagt.

Det var måske den slags magtmidler, der skulle til.

»Jeg fatter dig ikke,« klagede Viggo Norlander. »Du havde nær taget billetten dernede i Italien. Du fik en pistol jaget ind i kæften, så tænderne røg. Alle paradisillusioner brast. Alligevel længes du tilbage hver dag, hver time, hvert sekund.«

»Se der,« svarede Arto Söderstedt og pegede.

»Nej, du behøver skam ikke at svare,« mukkede Norlander og fulgte kollegaens pegefinger over mod naboblokkens tag, hvor blåhvide plasticbånd flagrede i vinden som for at skræmme kragerne væk.

Viggo Norlander sukkede dybt.

»De er helt ens,« sagde Söderstedt med en engels tålmodighed. Han gjorde omkring og gik ind ad døren til den lille loftsbygning, der ragede op som et miniaturehus oven på det store. Ind til loftstrappen.

Norlander fulgte mukkende med.

Det var tredje gang, de tog fejl af blokken.

»Men næste gang er lykkens gang,« sagde Söderstedt opmuntrende.

Viggo Norlander følte sig ikke opmuntret.

Dog, den sure, mukkende Viggo Norlander var efterhånden mest en maske – man forventede den af ham, og han opretholdt den af ren venlighed. Han var i bund og grund et lykkeligt menneske, nybagt far til en mirakuløs datter nummer to på lige så mange år. I en alder af tooghalvtreds. I kredsen af spæde piger følte han sig som blandt engle. Han *var* allerede i paradiset – ergo behøvede han aldrig at længes efter det. Og ergo virkede kollegaens stadige længsel ret ... tumpet, simpelthen. Barnlig.

På den anden side havde han aldrig rigtig forstået, hvad det var, der skete med Arto Söderstedt i Italien.

En stor del af A-gruppens seneste store sag havde udspillet sig rundt om i Europa, først og fremmest i Italien, uden for rækkevidde for alle andre end Söderstedt. Og han havde ikke fortalt mere, end han rent professionelt var nødt til.

Der manglede noget.

Visse brikker af puslespillet.

Han havde påstået, at hans kone var gravid, men da de kom hjem, var det tydeligvis ikke tilfældet.

Han havde arvet en formue, men nu gebærdede han sig, som om den aldrig havde eksisteret.

Han havde haft succes som Europolstrømer, men ikke et øjeblik søgt at udnytte det.

Han havde fanget mindst én krigsforbryder fra Anden Verdenskrig, men ikke sagt et ord om, hvordan det egentlig var gået til.

Den hjemvendte Arto Söderstedt var helt enkelt et under af tilbageholdenhed. Hvilket ikke virkede helt naturligt.

Men det var noget, Viggo Norlander måtte lære at leve med. Söderstedt lukkede sig som en musling, og enten var han i færd med at frembringe en perle – eller også var han snart serveringsklar.

At æde eller blive ædt, tænkte Norlander forvirret og trådte ind i den urinstinkende elevator blot for at huske, at den var ude af drift.

»Det kniber med effektiviteten,« sagde han til elevatorens spejl.

»I hvert fald med din,« sagde Söderstedt, åbnede elevatordøren udefra og slog galant ud med hånden mod den lidet indbydende trappe.

Norlander var vinterklædt. Ordet tiltalte ham, men ikke tilstanden. Han mumlede det hen for sig som en remse, mens de travede de mange etager ned. Jeg er vinterklædt, jeg er vinterklædt.

Hvilket ganske enkelt betød, at han var i en alt for varm jakke, nærmere bestemt en sort dunjakke af den allermest uformelige slags. Han havde som sædvanlig taget helt fejl af

vejret. Hver morgen så han ud ad vinduet, kastede et blik på termometeret og valgte – forkert. Sommertøj til kolde dage, vintertøj til lune. Det slog aldrig fejl.

Jakken var ekstremt uegnet i tjenesten, for det ville tage hen mod et halvt minut at finde pistolen frem af alle de mange folder. Heldigvis havde han aldrig været nødt til at gøre forsøget. Og i morgen kunne dunjakken få lov at blive hjemme i gangen. Uanset vejret.

Og i dag havde han ikke i sinde at trække pistolen.

De nåede ned og trådte ud på gaden. Söderstedt stoppede op og stod lidt med blikket mod den lyseblå himmel. Norlander protesterede ikke. Han lagde hænderne på knæene, lænede sig forover og pustede ud.

Og dem, der slet ikke burde have været her!

Morgenkonferencen i Kommandocentralen var blevet aflyst. Kriminalinspektør Jan-Olov Hultin havde i stedet kaldt dem ind til sig og i et *uofficielt* tonefald bedt dem køre ud til Flemingsberg og se på en lejlighed.

»Bare for at danne jer et indtryk,« havde Hultin sagt.

»Et indtryk?« havde Norlander svaret i et uhyre *sigende* tonefald.

Som Hultin overhørte med stor omhu.

»Ja,« svarede han neutralt.

Sådan var det gået til.

Heldigvis virkede elevatoren i naboblokken. Det var også den eneste detalje, der adskilte den fra den, de kom fra. De var totalt identiske.

Det var vel sådan, tænkte Viggo Norlander, at Helvede så ud. Alt var identisk. Intet skilte sig ud. Man bevægede sig fra sted til sted, fra helvedesflammer til helvedesflammer, og alting var nøjagtig mage til alt andet.

Elevatoren stoppede på ottende sal. Det var ikke svært at finde lejligheden. Den fjerneste dør så temmelig medtaget ud og var til overmål prydet med et sort og gult opslag og et lille blåhvidt plasticbånd.

Desværre stod den på klem.

Nogen listede rundt derinde.

Norlander sukkede.

Han tænkte på tjenestevåben indhyllet i lag på lag af dunjakkefolder. Han tænkte på sit netop aflagte løfte om ikke at trække pistolen i dag. Han tænkte på det gamle løfte til samleversken Astrid og døtrene Charlotte og Sandra: Nej, jeg skal nok lade være med at blive skudt. Så begyndte han at fumle med lynlåsen.

Han kunne have sparet sig anstrengelsen. Manden, der kikkede ud gennem dørsprækken, var ulasteligt klædt og holdt et politiskilt i vejret.

»Skrid,« sagde han bryskt. »Det er politiet.«

»Også her,« sagde Arto Söderstedt, viste sin legitimation og fortsatte: »Arto Söderstedt og Viggo Norlander. 'Rigskriminalpolitiets specialenhed for voldskriminalitet med internationale aspekter'.«

Manden betragtede dem mistroisk. Så sagde han:

»A-gruppen?«

»*The one and only.*«

»Det er vores sag.«

»Jeg går ud fra, at du mener Internes?«

»Så forstår du også, hvorfor I hellere må se at komme videre.«

»Nej,« sagde Söderstedt med et engleblidt smil.

For satan, tænkte Viggo Norlander og så på sin kridhvide kollega, der stod badet i indstrømmende sollys. Han ligner sgu ligefrem en engel!

»Jeres chef, inspektør Niklas Grundström, har bedt os hjælpe,« uddybede Söderstedt.

Manden rynkede panden. Han var sidst i halvtredserne og tilhørte uden tvivl Internes gamle garde.

»Det har jeg meget svært ved at tro,« sagde han, men man kunne se, at det ikke passede, og at han forbandede sin chef, og at det ikke var første gang.

Mente i hvert fald Viggo Norlander og følte sig såre skarp-sindig.

»Du har vel hørt om jeres nye politik?« sagde Söderstedt og strøede salt i såret ved at vifte med sine englevinger.

Manden lignede en tordensky. Han så ud til at tænke sig grundigt om, hvorefter han slap dem ind.

Det første, der mødte dem, var et knust spejl. Det mødte dem nedefra. Norlander var glad for, at han var vinterklædt. De kraftige vinterstøvler holdt stand mod skårene. Og eftersom Arto Söderstedt ikke rørte gulvet, men svævede over det, kom han heller ikke noget til.

Den ulasteligt klædte virkede en smule skuffet. De havde fortjent at lide lidt, når de sådan trængte sig på.

»Hvad laver du her? Holder vagt?« spurgte Norlander.

»Jeg er ved at afslutte vores undersøgelse,« sagde manden.

»Hvad hedder du?«

»Åke Danielsson.«

»Så du er ved at afslutte en undersøgelse, Åke? Hvad ligger der i det?«

»Du kan godt spare dig,« sagde Åke Danielsson.

Mens denne stimulerende ordveksling fandt sted, så Arto Söderstedt sig om i lejligheden, hvor fem afrikanske flygtninge havde skjult sig for det svenske retsvæsen. Fra den mikroskopiske entré kom man direkte ud i køkkenet. Det var en toværelses, yderst spartansk møbleret og med en del smadrede ting på gulvet. Dørsplinter, spejlskår – og et gammelt vækkeur. Han samlede det op fra køkkengulvet og så på det. Det viste kvart over fire. Dødsøjeblikket. Eller næsten dødsøjeblikket.

»Rør ikke noget,« sagde Åke Danielsson, men nu nærmest bønfoldende. Bryskheden var som blæst bort.

»Hvorfor ikke?« sagde Söderstedt uden at tage øjnene fra det ødelagte vækkeur. »I har da ikke glemt gerningsstedundersøgelsen?«

Men han følte ingen trang til at fremture. Han lagde vækkeuret tilbage, hvor det tydeligvis hørte hjemme: på gulvet. Så gik han ind i det næste værelse. Det var et soveværelse. To senge og tre sammenrullede rulle madrasser. Nøgne vægge.

Transitlejlighed. Ingen grund til at prøve at skabe hygge. Ingenting at miste, hvis man blev nødt til at forlade den i huj og hast. Ingenting at blive fordrevet fra på ny.

Arto Söderstedt forstod godt følelsen.

Omend på et betydeligt mere privilegeret plan.

Også han var blevet fordrevet. Fra paradiset.

Men det var en helt anden historie.

Uden for det nærmeste vindue førte en brandtrappe op til taget. Den var spærret af med blå og hvid tape. Söderstedt vendte sig om mod Danielsson og nikkede mod vinduet. Danielsson svarede med en hjælpeløs grimasse, og Söderstedt skubbede vinduet op.

»Det stod altså åbent?« spurgte han.

Danielsson kom hen til ham og nikkede.

»Det gjorde det antagelig altid,« sagde han. »En velforberedt flugtvej.«

»Så hvordan ville du rekonstruere første del af hændelsesforløbet?«

Danielsson bankede sig på panden med fingerspidserne. Det så ud, som om han forsøgte at improvisere sig frem til rekonstruktionens toner på frontallappernes tangenter.

»Fem flygtninge ved køkkenbordet. Kaffekrus. De sad og drak kaffe, da kollegerne i strid med reglementet slog døren ind. Spejlet faldt ned fra væggen, uret fra bordet. Kaos. Den, der sidder nærmest vinduet, styrter hen mod det.«

»Winston Modisane,« sagde Söderstedt.

Danielsson nikkede og fortsatte:

»Han styrter altså hen til vinduet og kommer ud. Kollegaen sætter efter ham uden at ane, at han er bevæbnet.«

»Dag Lundmark,« nikkede Söderstedt og pegede på vinduet. »Skal vi følge i deres fodspor?«

Åke Danielsson gjorde en modvillig bevægelse mod vinduet. Söderstedt svang sig ud. Danielsson fulgte prustende efter. Norlander ligeså.

Brandtrappen op til taget var temmelig spinkel. Den gav sig under den samlede politimæssige vægt.

De skrævede over næste række blåhvide plasticbånd og trådte op på taget. Der var ikke andet deroppe end en lille loftsbygning, der ragede op som et miniaturehus oven på det store. Söderstedt gik hen til den. Han tog i loftsdøren. Den gik op. Han lukkede den igen. Så nikkede han og gik lidt rundt.

»Okay,« sagde han. »Hvorfor flygter Winston Modisane? Selvfølgelig for at slippe ud i friheden. Hvis vi går ud fra, at vinduet dernede altid stod åbent som en flugtvej, som du var inde på, Åke – hvorfor hulen stopper han så op heroppe på taget og skyder på sin forfølger? Hvorfor løber han ikke bare videre? Ind ad loftsdøren?«

»Efter vores opfattelse,« sagde Danielsson, »er der to muligheder: enten at der simpelthen går panik i ham, og han begynder at skyde vildt –«

»Hvor mange skud affyrede han?«

»Der manglede to skud i magasinet. Det stemmer med Marklunds udsagn.«

»Lundmarks. Hvad sagde de andre? Hørte de også to skud?«

»Dels har vi endnu ikke nået at afhøre dem, dels er der ingen grund til at betvivle det. Der mangler to projektiler. Alt tyder på, at de blev affyret. Antallet stemmer.«

»Okay ... Og den anden mulighed? Hvis det ikke var et udslag af panik?«

»At Lundmark ganske enkelt var for tæt på. Afrikane- ren forstod, at han ikke kunne løbe fra ham. Så skød han i stedet.«

Söderstedt nikkede. Norlander betragtede ham. Nu kendte han ham igen. Det var den gamle Arto. Arto-før-Italien. Den Sande Arto.

»Hvor faldt han?« spurgte Den Sande Arto.

»Der, hvor du står.«

Arto Söderstedt så sig om til alle sider. Han stod ved kanten af taget, skilt fra afgrunden af et lavt og tilsyneladende vakkelvornt rækværk. Nogle få meter til højre for ham kom

brandtrappen op. Lige så få meter til venstre for ham ragede loftsdøren op i sin egen lille bygning. Og så var der ellers meget mere tag til venstre.

»Hvor lå Modisanes pistol?« spurgte Söderstedt.

»Lige ved siden af ham,« sagde Danielsson.

»Og hvor kommer man hen gennem loftsdøren?«

»Bare ind i loftsrummet og ned ad en trappe. Ved siden af elevatoren.«

Söderstedt gik lidt omkring. Han spillede næseborene ud som for at indsnuse atmosfæren. Han gned fingerspidserne mod hinanden.

»Nej,« sagde han til sidst. »Det stemmer ikke.«

Åke Danielsson så på Norlander, tydeligvis i håb om at finde støtte hos en generationsfælle. Men Norlander var kun *tilsyneladende* en generationsfælle, i virkeligheden var han en genfødt småbørnsfar med stor respekt for sin lidt yngre makker. Alle hvad-skal-det-snart-ikke-ende-med-blikke prelede af på ham.

»Hvad er det, der ikke stemmer?« spurgte Åke Danielsson irriteret.

Arto Söderstedt så engleblidt på ham.

»Det har jeg ingen anelse om,« sagde han mildt.